

νά συνδιαλέγεται μετὰ τῶν νεκρῶν, τῶν μόνων προσφιλῶν ὄντων, ὧν τὴν στοργὴν εἶχε ἀπαραμειώτως πλέον ἀποκτήσει.

Ἐμελλε νῦν ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τῆς πυρετώδους ζωῆς τῶν Παρισίων, δι' ἣν δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν γεννημένον καὶ ὅπου ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ κατατριβῆ χωρὶς ὄφελος ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

Διὸ ἠτοίμασε τὰς ἀποσκευάς του. Εἶτα διέτρεξε διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς Παρισίους, ὡς νὰ μὴ ἔμελλε πλέον νὰ τοὺς ἐπανίδῃ, ἐπλήρωσε τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοὴν ἐξ ὅλης ἐκείνης τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου καὶ ἤδη ἐλεύθερος, πλήρης γαλήνης, τῆς γαλήνης ἣτις συνοδεύει τὰς μεγάλας ἀποφάσεις, ἀπῆλθεν εἰς τὸν νέον αὐτοῦ προορισμόν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἐβδομάδος καταγοητευμένη αὕτη ἔκ τε τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν δώρων, εἶχε πεισθῆ, ὅτι τὸ κράτος αὐτῆς, ὡς γυναικίος, ἀκμάζει ἔτι, καὶ λεληθότως ἠράσθη μανιωδῶς τοῦ Πλάτωνος Βασιλεῖςβιτς, ἠράσθη μεθ' ὅλης τῆς εἰδεχθίας, ἀνταξίας γραίας ἀμαρτωλῆς, πρὸ πολλοῦ ὕψ' ἀπάντων λησμονηθείσης, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν αἴφνης κατηύγασεν ἐλπίδος φωτεινῆ ἀκτίς ὑπομνήσασα αὐτῇ τὸ παρελθὸν μεγαλεῖον.

Μέχρι τοῦδε, εἶχε βαθμηδὸν προσοικειωθῆ τῇ ιδέᾳ, ὅτι τὸ στάδιον αὐτῆς ἐπεραιώθη, ὅτι γηράσκει ἤδη, καίτοι διετῆρει ἔτι ἀνυπόδητόν τινα ἀρχαῖον λατρευτήν, ἐπιτρέπουσα αὐτῷ νὰ τὴν ἐπισκέπτηται ἐνίοτε, ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο μᾶλλον ἐκ παλαιᾶς συνθηκῆς, πρὸς δέ, συνωδεύετο ὑπὸ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ὁ λατρευτῆς μόνον ἕνεκα τῆς ἀπειρίας τοῦ προσφκειοῦτο αὐτῇ, «ἀλλ' ὅτι αὐτῇ ἐγήρασε πλέον!»... Ἦτο αὕτη κρυφία, ἀλλὰ σκληρά, ἀνιλεῆς συναίσθησις, μεθ' ἧς ἐπὶ πολὺ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Καὶ αἴφνης ἡ τύχη ἀποστέλλει αὐτῇ τὸν λαμπρὸν, τὸν πλούσιον Βελτίστσεφ, ὅστις, καίτοι ἀστεϊζέται, φαίνεται ὅμως ὅτι γοητεύεται ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ γραία ἀμαρτωλῆ ἀνεθάρρηνεν. «Ὡστε, ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν ὄλα δι' ἐμέ! Λοιπὸν ἄλλην ιδέαν εἶχον περὶ ἑμαυτῆς!» Ὑπηγόρευεν αὐτῇ τυφλὸν φίλαυτον αἰσθημα: «εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ συναγωνισθῶ!... καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα μου μάλιστα» Ἡ εὐέλπις αὐτῆς φιλαυτία οὐδεμίαν ἀφινεν αὐτῇ ὑποψίαν ὅτι, ἐνδεχόμενον νὰ ὑπῆρχεν εἰς ταῦτα ἐκ μέρους τοῦ Βελ-

τίστσεφ κιβδηλία τις, ἢ ἰδιαιτέρος ἰδιοτελῆς σκοπός. Ἦτο πεπεισμένη, ὅτι αὕτη — καὶ μόνον αὕτη — διὰ τῶν γοήτρων τῆς ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων τοῦ Πλάτωνος. «Ὡ, θὰ εἶμαι ἀκόμη εὐτυχής! ἀγαπῶ καὶ ἀνταγαπῶμαι!» ἔλεγε πρὸς ἑαυτὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἐνίοτε ἐνδόμυχος φωνῆ ὑπηγόρευεν αὐτῇ, ὅτι ὁ ἔρωσ οὗτος, πιθανῶς, ἔσται ἤδη ὁ ἔσχατος ἐν τῷ βίῳ τῆς· ἀλλ' ἡ γραία ἀμαρτωλῆ, οὐδόλωσ ἐταράσσετο:

Χαρητέ τον τόν ἔρωτα ὅσοι ἔχετε καιρὸ καὶ φλόγα εἰς τὸ αἷμά σας κολλάζει ζωηρό,

ἀναστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ροφῶσα διὰ τῆς ρινός, ἐκφραστικῶς ἐτονθόριζεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπαγορευούσης ἐνδόμυχου φωνῆς.

Σπανιώτατα ἤδη ἤρξατο ἐπισκεπτομένη τὴν θυγατέρα τῆς. Ἐφίστα δὲ ἐκαστοτε τὴν προσοχὴν τοῦ Πλάτωνος, ὅπως μὴ διαφύγῃ αὐτῷ λέξις τις ἐνώπιον τῆς Λιουδμήλας περὶ τῶν ἀποκρύφων συνεντεύξεων των. Ἰδίᾳ δὲ ὅταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ γαλλικοῦ καταστήματος ἐκόμισεν αὐτῇ τὸ ἐξ ὀλοσηρικοῦ ὕφασμα, θερμῶς εὐχαριστοῦσα αὕτη τὸν Πλάτωνα ἰκέτευεν αὐτὸν νὰ μὴ κάμῃ λόγον περὶ τοῦ δώρου τούτου εἰς τὴν θυγατέρα τῆς· «καλλίτερα τῆς τὸ λέγω ἐγὼ καμμιᾶ ἄλλη ὥρα... θὰ τῆς πῶ, ὅτι τὸ ἠγόρασα φθηνά, ἀπὸ περιστάσι!»

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς σπανιώτατα ἐπεσκέπτετο τὴν Λιουδμήλαν, μὴ ἐμφανιζόμενος παρ' ὅτε μόνον προσεκαλεῖτο παρ' αὐτῆς, ἐξακολοθῶν μετ' αὐστηρότητος νὰ φέρηται πρὸς αὐτὴν δι' ὕφους ξηροῦ, καὶ προθύμως ψυχροῦ ἀπεριορίστου δούλου. Μεγάλως ἠσχαλλεν ἡ Λιουδμήλα βλέπουσα τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ φίλου τῆς, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ὑπομείνῃ, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἐπενεργήσῃ καὶ θὰ τὸν συμφιλώσῃ μετ' αὐτῆς· μετὰ πλήρους πεποιθήσεως ἐβασίζετο ἐπὶ τοῦ γυναικείου αὐτῆς θελήτηρου, ἐπὶ τοῦ κράτους τοῦ ὠραίου σώματός τῆς καὶ ἦτο ἡσυχος.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀπέκρυψεν αὐτῇ τὴν πλήρη ἀποτυχίαν τῆς συνδιαλέξεως τοῦ Σνίτσλη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τούναντιον δὲ διὰ λίαν θλιβεροῦ τόνου διηγῆθη περὶ τῆς ἀποτυχίας ταύτης τῇ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Καὶ σεῖς, νομίζω, πολὺ λυπεῖσθε δι' αὐτό; παρετήρησεν αὕτη μετὰ κακῶς ὑποκρυπτομένου αἰσθήματος ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἀντίπαλον αὐτῆς.

— Βέβαια! ἐπεκύρωσεν ὁ Βελτίστσεφ. Τόσον ἠλπιζα, τόσον ἤμην βέβαιος... καὶ ὑπελόγιζα ἀκόμη ὅτι ὁ γάμος μου μετὰ τῆς Λιουδμήλας, θὰ ἔδενε σφιγκτότερον τὴν πρὸς ὕμᾶς φιλίαν μου.

— Θέλετε ν' ἀκούσετε καὶ τὴν συμβουλήν μου! νὰ μὴ βιάζεσθε μ' αὐτὸ τὸ διαζύγιον! σκεφθεῖσα μικρὸν εἶπεν ἡ μαμά.

Ὁ Πλάτων ἠτένισεν αὐτὴν δι' ἐκπλήκτου πως καὶ ἐρωτηματικοῦ βλέμματος.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! δι' εἰλικρινῶς βε-

βαιωτικοῦ ὕφους ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς νὰ βιάζεσθε; Νὰ δεθῆτε μὲ γάμον, πάντοτε ἔχετε καιρὸν! Πρῶτον, καθὼς εἶπατε καὶ ὁ ἴδιος, ἡ δουλειὰ τοῦ διαζυγίου θ' ἀπαίτησῃ παρὰ πολλὰ ἔξοδα· καὶ πραγματικῶς, χωρατεύεται, πενήντα χιλιάδες! Ἀλλὰ ἄς ποῦμεν αὐτὸ γὰρ σὰς δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὸ ἄλλο, φίλε μου, αὕτη· σὰς ἀγαπᾶ, ὅπως πρέπει;

Ὁ Βελτίστσεφ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους διὰ τρόπον ὅστις ἐδήλου καθαρῶς «δὲν ἠξεύρω».

— Αὐτὸ δὰ μάθετο! ἐξηκολούθησεν ἡ μαμά. Κατ' ἐμέ, μιὰ γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾶ, τῆς εἶνε ὄλο τὸ ἴδιο, ἂν εἶνε ἢ δὲν εἶνε στεφανωμένη. Ὅ,τι θέλετε πῆτε μου, μὰ ἐγὼ ἔξεύρω τόσο καλὰ τὴν Μηλοτσκά μου, ὥστε εἶμαι σχεδὸν βέβαιη, ὅτι αὕτη πρώτη σὰς ἐπρότεινε νὰ τὴν στεφανωθῆτε· ἔλατε τώρα, μαρτυρησάτε το, μήπως δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἴσως, ἐμεῖδίασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄ!... τὸ βλέπετε λοιπόν;... Ἡμουν βέβαιη!... Καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅταν μιὰ γυναῖκα ζητεῖ νὰ φέρῃ 'ς τὴ θέσι αὕτη ἕναν ἄνδρα, θὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει κάποιους φιλοκερδεῖς σκοπούς, θὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ἀγαπᾶ αὐτόν, ἀλλὰ πρῶτον καὶ κύριον ἀγαπᾶ τὸν ἑαυτὸν τῆς! θὰ εἴπῃ, πῶς μόνον γὰρ τὸν ἑαυτὸν τῆς φροντίζει!... Ὅχι, ἂν ἤμουν ἐγὼ 'ς τὴ θέσι τῆς, καὶ ἐστέναξεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα διὰ τοῦ εὐγενεστεροῦ τρόπου, ποτέ, ποτέ δὲν θὰ εἶχα τὴν ἀπαίτησιν νὰ μὲ στεφανωθῆτε! Ἐγὼ καὶ χωρὶς στεφάνι θὰ ἤξευρα νὰ σὰς κάμω εὐτυχῆ!

— Αἶ, βέβαια, ἄλλη εἴσθε σεῖς, Ὀλγα Ρωμάνοβνα! ἐπεκύρωσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Γε' αὐτὸ σὰς λέγω! ὑπέλαβεν ἡ μαμά, γε' αὐτὸ σὰς μιλῶ, γιατί πονῶ δι' ὄλ' αὐτά! Γε' αὐτὸ σὰς, φίλε μου, πονῶ, Βέβαια, 'σάν μητέρα, ἀγαπῶ τὴν Μηλοτσκά μου, καὶ τῆς εὐχόμαι κάθε εὐτυχία· ἀλλὰ εἶμαι δίκαιη μητέρα καὶ δὲν μὲ τυφλῶνει ἢ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη μου. Καὶ 'σάν μητέρα ποῦ εἶμαι σὰς τὸ λέγω· λάθετε ὑπομονήν· ἔχετε ἀκόμη καιρὸν!... Ἄν δὲν εἴσθε σεῖς, καὶ ἦτον κανένας ἄλλος — δὲν θὰ ἔλεγα οὔτε λέξι! Ἐπειδὴ ὅμως ἔξεύρω πῶς εἴσθε ἕνας τόσον θαυμάσιος, τόσον εὐγενῆς ἄνθρωπος, πηγαίνω ἐναντίον τοῦ μητρικοῦ αἰσθήματός μου, καὶ νομίζω πῶς κάμνω ἀγία δουλειὰ νὰ σὰς προειδοποιήσω νὰ ἦσθε προφυλακτικός. Σεῖς ἀκόμη καλὰ-καλὰ δὲν ἔξεύρετε τὸν χαρακτήρα τῆς, ἐγὼ ὅμως, δόξα σοι ὁ Θεός, τὴν ἔχω περὶ μάθει!... Φοβερός· φοβερός χαρακτήρας!... Πόσα δάκρυα ἔχω χύσει! πόσα φαρμάκια ἤπια!... Νομίζετε, πῶς ὅταν ὑπανδρεύθῃ τὸν Κόροβοφ, ἦτον καθὼς πρέπει;

— Καὶ πῶς; ἠρώτησεν ἐντείνων τὴν ἀκοὴν τοῦ ὁ Βελτίστσεφ.

— Καλὰ τὸν ἐδιώρῳσεν τὸν Κόροβοφ!... Ἐγὼ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπη μου ἐτυφλώθηκα καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπίστευα, ὅστερα ὅμως ἐμετάνοιωσα πικρά!... Φο-

θερά άπατεών ! φοβερά ψεύτικη!.. Άπάτησε τήν μητέρα της, άπάτησε φίλον, άπάτησε τόν άνδρα της και ποιός Ξεύρει ! είμπορεί ν' άπατήση και σάς !... Τέτοια είνε, φύσις ψεύτικη και κρυφή !... Ω, τή Ξεύρω δά καλά-καλά !

— Τό έναντίον, έγώ τήν ένόμιζα πάντοτε τόσον ψυχράν, τόσον άδιάφορον και άπαθη, έλαφρώς ύπερασπίζων παρετήρησεν ό Πλάτων.

— Ποιός, αύτή ; Ψάρι !.. πέτρα !.. πάγος ! μετά θερμότητος έπανέλαθεν ή μαμά, μά έννοια σου, και τέτοιοι πάγοι ξετρελαίνουσι τούς άνδρας ! Αυτή κανένα στον κόσμον δέν άγάπησε ποτέ και δέν είνε ικανή ν' άγαπήση. Αυτή ένα μόνον Ξεύρει: χρήματα και χρήματα ! συμφέρον και ματαιοδοξία !... Για τή ματαιοδοξία και για τά χρήματα όλα ήμπορεί νά τά κάμη!... Είμαι άμαρτωλή γυναίκα, πάντοτε είχα ανάγκην από έρωτα, φιλίαν και συμπάθειαν· αύτή όμως, άν και κόρη μου, τίποτε άπ' αύτά δέν θέλει ! Αυτή, έγώ νά σάς πώ τί γυναίκα είνε. Είνε 'σάν τήν βρωμόγατα· τήν ταγίζουσι, τήν ποτιζουσι, τήν ένδύνουσι, και αύτή θά πάη νά γλύψη τό γάλα ! Και τό γάλα αυτό διόλου δέν τής χρειάζεται, και όμως πηγαίνει και τό πίνει, και σπαζει και τό δοχετον άκόμη, μόνον από μιá περιέργεια, από έπιθυμία νά κάμη τό κακό, χωρίς καμμιά ανάγκη !... Και όταν τήν βλέπεις, νομίζεις πώς είνε ένας άγγελος, καθ' αύτό άγγελος άγνός και άθώς !... Έ, αυτοί οι άγγελοι ! Πάντοτε τέτοιοι είνε !... Και νά μη δίνετε πίστιν εις έκεινήν τήν γυναίκα πού φαίνεται 'σάν άγγελος !

Ό Βελτίσσεφ ήκουε τόν αυτοσχέδιον τούτον χαρακτηρισμόν και δέν ήδύνατο νά μη άνομολογήση, μ' όλην τήν σκαιότητα του ύφους, ότι έγκλείονται έν αύτῷ πλεϊσταί πικραί και λεπταί ψυχικαί άλήθειαι.

— Και μήπως αύτή σάς έννοεί τάχα; ! έξηκολούθησεν ή φιλόστοργος μαμά δι' ύφους ήρεμωτέρου και μήπως είνε ικανή αύτή νά σάς εκτιμήση, όπως θά σάς εκτιμούσε άλλη γυναίκα πού νά αγαπή;... Αυτή έχει ανάγκη τήν θέσι σας, τό όνομά σας, τά χρήματα, τήν λάμψη· νά τι θέλει αύτή, όχι όμως και τήν καρδιά σας !... Έγώ έσως, 'σάν μητέρα πού είμαι, δέν έπρεπε νά είπώ ό,τι είπα, αλλά κανένα δέν φοβούμαι, δέν ήμπορώ νά κρύβω τήν άλήθειαν· ή Μήλοσκα δέν είνε αξία τής άγάπης σας, Πλάτων Βασίλειεβιτς ! Και δια τούτο μη βιάζεσθε μ'αυτό τό διαζύγιον.

Σιγῶντες άμφοτέροι, έστέναξαν θλιβερώς και έθλιψαν άμοιβαίως τās χείρας.

*
**

Άπομείνασα μόνη ή Όλγα Ρωμόνοβνα έμελέτα τά κατά τήν τελευταίαν συνομιλίαν και διηρωτάτο άν έπραττε καλώς καταστρέφουσα τήν εύτυχίαν τής θυγατρός της ; 'Αλλ' αναμιμνησκομένη

πρός στιγμήν, δέν ήδύνατο νά μη άναγνωρίση ότι άπασαι αύται αι όμολογίαι, έξεχύθησαν σχεδόν έναντίον αύτης τής θελήσεώς της εκ τής έρώσης και ζηλοτυπούσης καρδιάς της. Ως ό ίππος, ό μη έξοικειωμένος προς τούς περνιστήρας, αίσθανθεις εις τά πλευρά του τήν προσέγγισιν του όξέος και γαργαλίζοντος χάλυβος, δάκνει τόν χαλινόν και φέρεται, φέρεται επί πετρών, τάφρων, φρακτών και θάμνων, ούτω και αύτή, καιτοι αισθάνεται ότι φέρεται, φέρεται, άνευ συγκρατήσεως, ότι έσως κυλισθή εκ τής διαδρομής εις τήν άβυσσον, αλλά δέν έχει δυνάμεις νά σταματήση !... .

Παρεδόθη άσυνειδότως εις τήν έγώστικην δύναμιν του ίδίου προς τόν Βελτίσσεφ αισθήματος. Αί γραίαι άείποτε πλειότερον παντός έν τῷ κόσμῳ ποιούνται τόν τελευταίον αύτων έρωτα, διότι κυρίως δι' αύτάς είνε ό έσχάτος. Έζηλοτύπει δια τόν Πλάτωνα τήν θυγατέρα της, και έφθόνηι αύτήν δι' όλα, και δια τόν έρωτα, και δια τήν θέσιν της, και δια τά μέσα της, και δια τήν ώραιότητα και νεότητά της. Ουδέποτε άγαπήσασα άφιλοκερδώς και θερμώς τήν θυγατέρα της, ήρξατο ήδη αισθανομένη προς αύτήν όργήν τινα και μίσος. Ως εκ τούτου, και τοι έν τῇ συνειδήσει αύτης ανέλαμψε στιγμιαίως έπιτιμητική έρώτησις, έξηφανίσθη όμως αύθωρεί, ουδέ τό έλάχιστον έχνος άφήσασα εις τήν συνειδησίαν της.

— Άφου τόν αγαπῶ κ' έγώ ! ώμολόγησεν έν τέλει προς έαυτήν· κ' έγώ άκόμη θέλω νά γείνω εύτυχής !

Ό Βελτίσσεφ σχεδόν καθ' έκάστην έξηκολούθει νά επισκέπτεται τήν πρώην χορεύτριαν, αλλά, λίαν έπιδεξίως κινών τό 'ένδιαφέρον παιγνίδιον', δέν είχεν έν τούτοις τό θάρρος νά κάμη τήν ύστάτην και άποτελεσματικήν όμολογίαν. Μάτην προσεπάθει νά πείση έαυτόν ότι αύτη δέν είνε ποσώς γραία, ότι διατηρεϊ έτι ποιάν τινα δροσερότητα και μάλιστα έχνη ώραιότητος, και ότι επί τέλους έπρεπε ν' άποφασίση 'χάριν τής ύποθέσεως, χάριν τής σωτηρίας του, τής τιμής και έλευθερίας του'. 'Οχι ! άδύνατον !... πρέπει άλλως πως νά πορευθῶ ! έλεγεν ούτος καθ' έαυτόν, και ό χρόνος έν τούτοις παρήρχετο.

[Έπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Β'

Εις γραφικούς όμίλους διηρημένος, περιεκύκλου ό εύθυμος λαός τής Μεσσήνης

τήν υπό άλλους έλαιών περιβαλλομένην μονήν του άγίου Γεωργίου.

Τό κύριον οικόδομημα, άμορφον, παμμέγεθες τετράγωνον, μεσαιωνικής έποχής, με τόν από τής θαλάσσης φαινόμενον ύελοσκεπή θόλον του και μετά έν είδει σκοπιών μικρά, κατά παραλλήλους σειράς, κατεσκευασμένα παράθυρα τών κελλίων του, ώμοιάζε μάλλον προς φρούριον.

Οί περιποιητικώτατοι μοναχοί περιποιούντο τούς ξένους των, διένειμον άδικόπως αύτοίς σύκα και πορτοκάλλια, όμοῦ με τά ώραία εκείνα ζαχαρωτά, άτινα κατασκευάζουσιν οι μοναχοί εις τοιούτου είδους πανηγύρεις. Νοστιμώτατον όμως ήτο τό διηνεκές, από του ύπογείου εις τούς διαφόρους όμίλους ταξειδιον τών παχυπαρειών δοχείων πεπληρωμένων του εύώδους μαύρου σικελικού οίνου, άτινα οι μοναχοί διένειμον, έν φ' συγχρόνως έλεγον αύτοίς :

— Πιέτε, άδέλφια ! πιέτε, διότι με αυτόν σάς μεταδίδομεν τήν υγείαν μας, έπειτα μήπως δέν βγαίνει ό αυτός ήχος από τά ιδικά σας και τά ιδικά μας ποτήρια, όταν τά τζουγγρίζουμε με σημασίαν ;

Και όλος εκείνος ό όχλος ήννόει τί ήθελον νά είπωσιν οι μοναχοί δια τών μυστηριωδών αύτων λόγων· με βλέμμα, όπερ πολλά ένεφανινεν, ύψουν τό ποτήριον και τό έξεκένουν χωρίς νά προφέρωσι λέξιν.

Ούδενός τά χείλη έξέφευγε τό φοβερόν μυστικόν, όπερ πάντες έγνωρίζον, έκαστος δέ ήτο βέβαιος ότι ό πλησίον του ήτο άσφαλής σύντροφος. Δέν ήτο ή έορτή τής μονής τό μόνον άντικείμενον, όπερ άπησχόλει τόν ζωηρόν εκείνον λαόν — εκεί, εις άπόκρυφόν τι κελλίον ήσαν συνηγμένοι οι όχλαγωγοί, όπως τούς εκάλουσι, και συνεσκέπτοντο περι του πρακτέου κατά τās έπερχομένας ήμέρας· τούτο, έννοεΐται, όλοι τό έγνωρίζον, ουδεις όμως έτόλμα νά τό εκστομίση.

Δια τούτο πολλά διφορούμεναι φράσεις, έχουσαι φαιδρόν τόν χαρακτήρα, άντηλλάσσοντο μεταξύ τών διαφόρων όμίλων.

— Ό ταπετσιέρης Ρωμαίος έφυγε πολύ πρῶτ' από τήν Μεσσήνην· έφερε μάλιστα και τήν κόρην του, έδῶ, τήν ώραίαν Φελιταίταν· αύτή δά έρχεται πρώτη φορά σέ τέτοιο πανηγύρι !

— Μη σε μέλει και έχει νά ιδῆ έντός όλίγου πολύ ώραίότερα πανηγύρια.

— Και θά εύχαριστηθῆ, διότι είναι καλή σάν τόν πατέρα της.

— Καλέ είδατε τόν Σαλβατόρο Μέρλο, τόν συγγενῆ του Ρωμαίου ;

— Ναι ήλθε, αλλά χωρίς τό γυιό του !

— Α, ναι, βέβαια· ό Άντωνίνος Μέρλο είνε εις τό Ταυρομένιον, εκεί κτίζει ένα μύλον.

— Λέγουν πώς θά πάρη τήν θυγατέρα του Ρωμαίου.

— Ναι, δηλαδή τό λέγει αυτός και ό πατέρας του, ό όποίος δισχυρίζεται ότι